

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Consolatio ex Pœnitentiæ Sacramento. vii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

Jerem. 1. In Sion interrogabunt viam, huc facies con-
uenient & apponentur ad Dominum fœdere sem-
perno: quod nulla obliuione delebitur.

Baruch 1 1. Statuam illis Testamentum alterum
sempiternum, ut sim illis in Deum, & ipsi erunt mihi
in populum.

Ezechiel. x v 1. Recordabor ego pacti mei tecum in
diebus adolescentiæ tuæ: & suscitabo tibi pactum sempi-
ternum. Et recordaberis viarum tuarum, &c.

Cum ergo ad nos huius noui fœderis decretum perti-
neat: quid potest nobis miseris peccatoribus magis esse
consolationis, quàm hæc Baptismi gratia? Hæc efficit, ut
nulla sit desperandi causa: sed fortiter quidem peccato
repugnemus, præoccupati autem quopiam delicto, leua- Thren. 2
re audeamus corda nostra cum manibus ad Dominum
in celos: cum Davide dicentes, Memor esto verbi tui Psal. 112.
sermo tuo, in quo mihi spem dedisti. Hæc me consolata est
in humilitate mea: quia eloquiū tuum viuificauit me.
Deprecatus sum faciem tuam in toto corde meo: misere-
re mei, secundum eloquium tuum. Ideo idem Propheta
dixit: Sustinuit anima mea in verbo eius, sperauit ani-
ma mea in Domino. Omnia autem hæc diuina Benefi-
cia ex S. Baptismo nobis profinentia, Christus vnica Mar. 16;
hæc sententiæ complexus est: Qui crediderit & bap-
tizatus fuerit, saluus erit. qui vero non crediderit: con-
demnabitur.

CONSOLATIO EX POENI- TENTIÆ S.

Quod Deus nolens perire quos condidit, post Ba-
ptismum etiam labentes, non cessat reuocare ad
veniam: & spem æternæ Vitæ per Pœnitentiæ
medicinam restituit. Et qualis pœnitentis ani-
mus esse debeat.

Z 4

Mili-

CAPVT
LXXVI.
Iob 7.

Ezech. 18.
Pfal. 144.

Matt. 9.
1. Cor. 4.

Luc. 10.

Militia est vita hominis super terram, S. Iob attestante: unde nobis, perinde ut in praeliis corporalibus, se penumero contingit, ut resistere aduersario nostro pra impugnationum grauitate non valentes, vel per ignauiam negligentes, vehementer sauciati corrumpimus: & quam per Baptismum consecuti sumus vitam amittamus. Non vult tamen mortem peccatoris miserator & misericors Dominus, vere patiens & multum misericors: cuius miserationes super omnia opera eius, ac proinde huic rei amplius remedium instituit, nimirum Poenitentia Sacramentum: per quod lapsos resurgere liceret, quodque de venia & remissione peccatorum promissa certiore redderet poenitentem: non septies, sed septuagies septies.

Vnde Christus ad Apostolos, suos in terra Vicarios, sic loquitur: Matthæi xviii. Amen dico vobis, quaecumque alligaueritis super terram, erunt ligata & in caelo: & quaecumque solueritis super terram, erunt soluta & in caelo. Item, Ioannis xx. Accipite Spiritum sanctum: quorum remiseritis peccata, remittuntur eis: & quorum retinueritis, retenta sunt. Hinc non aliter accipienda est vox Sacerdotis legitime absoluentis, quam ipsius Iesu Christi ad paralyticum: CONFIDE FILI, REMITTUNTUR TIBI PECCATA TVA. Ille minister tantum est, & dispensator mysteriorum eius: sed ipse Christus author. Quare cum nobis peccata condonantur per Ecclesiae ministrum, cogitabimus hunc non sua, sed Iesu Christi vti potestate: ut fides nostra atque spes non in homine sint, sed in Deo viuente. Hic est Samaritanus ille Euangelicus, qui homini à latronibus despoliato, ac grauissimis plagis afflicto appropinquans, ceteris praeteruentibus solus misericordia mouetur: & totus saluti hominis vulnerati intentus, Sacramentorum suorum

forum alligamenta adhibet: qui solus sanat contritos Psal. 146.
 corde, & alligat contritiones eorum.

Commendat ergo Deus immensam suam erga nos
 Misericordiam: qui nō solum uniuersa prioris vite de-
 bita, per Baptismi gratiam semel nobis condonat, sed
 etiam sequentibus lapsibus nostris eadem sua Bonitate
 subuenit: & cum Regenerationis dona vel malitia no-
 stra, vel ignorantia, vel imbecillitate nature prolapsi,
 violauerimus, non nos tamen abiicit: sed nolens perire
 quos condidit & redemit, nō cessat renocare ad veniam,
 & spem Vitae aeternae per POENITENTIAE M E-
 DICINAM restituit. Hac onem perditam reportat Luc. 15.
 ad caulam: & creaturam suo reddit Creatori: & pec-
 catorem ex profundo flagitiorum subleuat, & in-
 ferni faucibus ereptum, inter Angelos collocat. Quem
 igitur ad Poenitentiam non inuitet tanta Domini Boni-
 tas? Qui peccatis nostris iustam Dei iram meruimus, Psal. 102.
 ne expauescamus redire ad eum. Bonus est, benignus est:
 non secundum peccata nostra faciet nobis, neque secun-
 dum iniquitates nostras retribuet nobis. Non ut index
 debitam infliget poenam: sed ut pater grauitā nobis ad
 se reuersis prestabit misericordiam. Sic nobis fecit, cum Rom. 5.
 inimici essemus, per mortem suam nos reconcilians Deo:
 multo itaque magis reconciliatis miserendo perget esse
 benignus. tu tantummodo noli obliuisci omnes retribu-
 tiones eius. Nec te magnitudo praeteritorum criminum,
 quominus ad eum conuertaris, absterreat: quia propi-
 tatur omnibus iniquitatibus tuis, & sanat omnes infir-
 mitates tuas. Qui redimit de interitu vitam tuam, qui
 coronat te in misericordia & miserationibus. Qui re-
 plet in bonis desiderium tuum.

Tanta autem huius vis est Poenitentiae, ut immuta-
 bilis Dei mutare posse sententiam videatur: & cum eius
 voluntati

- voluntati resistere nemo audeat, tamen contra excita-
tam eius iram Pœnitentiæ vires præualeant. Ideo in Ie-
remia dicit: Repente loquar aduersum gentem & ad-
uersus regnum, ut eradice[m] & disperdam illud. Si pœ-
nitentiã egerit gens illa à malo suo quod locutus sum
aduersus eam: agam et ego pœnitentiã super malo quod
cogitavi ut facerem ei. Et subito loquar de gente & de
regno, ut adificem & plantem illud. &c. Testantur hoc
duorum Regum diuersi exitus, Pharaonis & Nabo-
chodonosor: quorum alter toties flagellatus, duritiã cor-
dis non dimisit, ideoque cum toto exercitu, qui ipsum se-
quebatur, fluctibus obrutus perit: alter mente captus,
& ex hominibus abiectus, cum feris & bestiis versatus,
quod Deum contempserat, inter aduersa reddito sensu
respiciscens, Deo sese submisit, & veniã ab eo petiit: quo
miserante, calamitatibus liberatus, & in regno fuit re-
ceptus. Huc referri debet, quod in Iona Propheta legi-
mus: Locutum esse Dominum contra Nininitas, ut dis-
perderet eos: at vero ut vidit opera eorũ, quia conuersi
sunt à via sua mala, rescissa pœnarum sententiã, iram
suam in subitam commiseratione[m] conuertisse. Misertus
est, inquit, Deus super malitia quam locutus fuerat, ut
faceret eis, & nõ fecit. O pœnitentiã, misericordiam mater,
magistra virtutum, magna opera tua, quibus reos sili-
nis, ac rescicis delinquentes, lapsos releuas, recreas despe-
ratos. Per te nobis Christus regnum calorũ appropia-
tum designat, dicens: Pœnitentiã agite, appropinqua-
bit enim regnum calorũ. Per te subito rapuit latronem
ad regnũ: per te David post flagitium, felix iterũ rece-
pit Spiritum sanctum: per te Manasses post cruenta fac-
cinora, ecce meruit fieri acceptabilis: per te Petro Apo-
stolo, postquam ter rogauit Dominum, data est indul-
gentia dextera: per te filius prodigus regressus ad patrem,
non solam

Ierem. 18.

Exod. 14.

Dan. 4.

Iona 3.

Chryf. de
Pœnitentiã.

Matth. 3.

Luc. 21.

1. Reg. 12.

1. Paral. 33.

Luc. 22.

Luc. 15.

non solum amplexuum osculumque, sed etiam epulum viti-
 saginati, vestemque insignem promeruit adipisci.

Sed audiant qui agunt penitentiam, (inquit S. Am-
 brosius) quomodo agere debeant: quo studio, quo affectu,
 qua mentis intentione, qua intimatorum concessione vi-
 scerum, qua cordis conversione. Vide, inquit Ieremias,

Domine, quia tribulor: venter meus turbatus est a ste-
 tu meo: conuersum est cor meum. Cognouisti intentio-
 nem animi: fidem mentis cognosce, & habitum corporis.

Sederunt, inquit, in terra, tacuerunt seniores filie Sion,
 & imposuerunt terram super caput suum, praecinxerunt
 se cilicio, deduxerunt in terram principes, virgines Hie-
 rusalem descenderunt in lachrymis, oculi mei caligave-
 rant. Quin & perfecta Penitentia, (ait D. Chryso-
 stomus) cogit peccatorem omnia libenter sufferre: in corde

eius Contritio, in ore eius Confessio, in opere tota Humi-
 litas. Cuius similitudini Penitentiam comparemus?

Sic est, quomodo ager fructifer, aut vinea secunda, aut
 etiam arbor fructifera: fructus eius edu peccator fame-
 licus, proficit in fiducia Dei, acceptaque remissione,

pinguescit in vita: & haec sunt verba eius. Domine
 ante te omne desiderium meum: & gemitus meus a
 te non est absconditus. Clamorem meum, suspirium-
 que intellige: pavor peccati sollicitat me, pondus con-
 scientiae meae deprimat me: & non est mihi spes viuendi,
 neque fiducia moriendi: iudicium tuum Deus vereor.

& penas timeo preparatas impiis. Tali animo peniten-
 ti remissio datur, & vita donatur: nec regnum deerit a
 Domino tribuendum, &c.

Neque verò conturbare nos debet, si ipsa necessitas,
 & corporis habitum, & temporis mensuram non ad-
 moueat. Sufficit hic ex toto corde, vbi Deus videt, con-
 uerri: sicut vidit cor Davidis, quando ille increpatus a
 Prophe-

Ambros. de
 Penitentia,
 lib. 2. cap. 6.

Thren. 1.

Chryf. ser.
 de Peniten-
 tia.

Psal. 37.

2. Reg. 11. *Propheta grauius, post comminationes terribiles Dei exclamauit, dicens: PECCAUI. & mox audiuit: ABSTVLIT PECCATVM TVVM. Tantum valent tres Syllaba. Tres enim syllaba sunt, Peccauit: sed in istis tribus syllabis, flamma sacrificij cordis eius ad celum ascendit.*

Ambros. in Exhortat. ad pœnitentes.

CONSOLATIO EX S. EUCHARISTIÆ SACRAMENTO.

Exuberantissimã esse S. Eucharistiæ gratiam: quippe quæ peccatorum remissionem ex Iesu Christi D. N. Passione & Morte proponit, nos reficit in hac peregrinatione & sustentat, viuificat, & ad immortalitatem reparat.

CAPVT VIII.

Nec verbis exprimi potest, quàm exuberantẽ consolationem adferat Eucharistiæ Sacramentum: quod propterea Christus iam iam moriturus instituit, vt penes nos esset amarissima Passionis & Mortis eius memoria: nimirum Corpus eius in mortem traditum, & sanguinem profusum esse in remissionem peccatorum. Voluitq; hoc sacrosancto Mysterio mortẽ suam annuciari in omnes omnium seculorum generationes. Primum quidem, vt cumulata in nos Dei beneficia, maxime autem summum hoc Iesu Christi sacrificium, gramine recolamus, atque fiduciam de remissione peccatorum, pœnitentes ex animo in nobis accendamus: insuper S. Eucharistiæ huius perceptione virtutem gratiæ spiritualis & vitam animæ hauriamus. Non enim vita & gratia nobis deesse potest, cum nosmet, iuxta Apostoli præceptum, rite probantes vita & gratiæ summum auctorem.

1. Cor. 11.

ibid.

Ante omnia ergo gratias oportet agere Deo, cum pro vniuersis suis in nos beneficiis, tum verò peculiariter, quia